

Oleg Artemiev redt de wereld

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
 Normaal (2017)
 Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
 Ik niet hoor! (2018)
 Sugar and Spice (2018)
 Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
 Arthouse (2019)
 To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
 Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
 Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)
 Skinny Jake (2021)
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam (2022)
 Samen (2022)
Zo'n ding waar geluid uit komt (2022)
Oleg Artemiev redt de wereld (2022)

Cazimir Maximillian

Oleg Artemiev redt de wereld

BRAVE NEW BOOKS

Voor Niels
Vrienden voor altijd

Eerste druk: oktober 2022

Copyright © 2022 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464655964

*Want als al die grote mensen
Net zo zouden denken
Denk ik dat de wereld zoveel mooier zou zijn*

Jaap Reesema – Mijn kleine presidentje

Inhoud

I: Ochtend	11
II: Middag	87
III: Avond	167
IV: Nacht	213
V: De volgende dag	293

WAARSCHUWING:

Dit is geen Woke-verhaal...

I

Ochtend

Oleg

Oleg Artemiev was een Russisch staatsburger. Hij was inmiddels tegen de zestig, 1 meter 67, had een kromme rug, grote neus en warrig grijs haar. Hij was die ochtend op Schiphol geland zonder bagage.

Het enige wat hij in zijn bezit had was wat geld, een wegwerp OV-kaartje en een opgevouwd A4tje waarop een afspraak genoteerd stond.

Oleg Artemiev sprak geen Engels... noch Nederlands, maar hij kon de borden en wegen nog wel enigszins begrijpen.

Na zijn aankomst op Schiphol moest hij slechts door een hal zwalken die kleiner was dan hij had gedacht. De perrons waren al snel gevonden. De stad Rotterdam stond duidelijk op de vertrektijdborden aangegeven. De naam van die stad kon niemand op de wereld missen.

De trein die naar Rotterdam zou moeten gaan, stootte de tunnel uit en de Rus keek met grote ogen naar de piepende Traxx-locomotief die zijn rijtuigen op sleeptouw nam en vervolgens met piepende wielen tot stilstand kwam. Voor hij in moest stappen leken de hordes toeristen met kilo's bagage als een lawine uit de trein te stromen. Ongeduldig wachtte hij op de hele stroom mensen totdat de eerste de beste wagon helemaal was leeggelopen. Hij vond al snel een plaatsje bij het raam, het vertreksignaal weerklonk en de trein kwam in beweging. De trein dook de tunnel in, om enkele minuten later met volle snelheid eruit te komen en even later bij Hoofddorp de bocht naar de HSL te nemen.

Trillend, bevend en met een stokkende adem keek Oleg uit het raam naar het bedrijvige vlakke land. Hij waande zich in ene verre toekomst als hij het infrastructuur met zijn thuisland vergeleek. Het voelde zowel als bewonderend als bedreigend.

Misschien als een belediging voor zijn vaderland dat in dit geval op vele fronten achter leek te lopen. Maar veel meer dan zijn provinciestadje heeft hij in zijn leven niet zijn gezien.

Die stad aan de horizon, dat moest Rotterdam zijn. Hij herkende het van enige ansichten op Google. De stad aan de horizon verdween toen de trein een lange tunnel in schoot. Het gesuis deed pijn aan zijn oren... sterker nog, het deed zijn spanningen slechts stijgen. Het zweet brak hem aan alle kanten uit en er leken wel twee breinaalden in zijn oren gestoken te worden.

Toen de trein de tunnel uit reed zat hij nog met zijn ogen wijd open uit het raam te kijken, maar nam zijn ademhaling af. De trein leek vaart te minderen.

Was dit daadwerkelijk Rotterdam? Dat meen je niet! Jawel... Hij zag door het raam dat de locomotief een bocht nam en dat de eerste flatgebouwen al opdoemden. De trein reed onder een kruisviaduct door, langs een rangeerterrein... Het station leek als een grote gapende mond die hem zou doen opslokken.

De perrons, zowel leeg als met stilstaande als vertrekkende treinen, maar wel minder passagiers dan hij had gedacht. Het station maakte hem nu al duizelig, en dan moest hij nog uitstappen.

De trein minderde zijn laatste vaart en kwam tot stilstand. Hij moest uitstappen. Of hij het nou wilde of niet. Hij stond overeind en volgde de passagiers naar de uitgang van de wagon.

Hij was buiten. In een totaal ander klimaat met zijn temperaturen en geuren. Het leek even alsof hij stikte. Enkele passagiers keken al naar hem om, maar omdat hij nu

echt niet op hulp stond te wachten, deed hij maar alsof zijn neus bloedde, door een beetje zoekend in het rond te kijken. De omroep met die onverstaanbare stem, zelfs het daaropvolgende Engels was niet van steenkool. Hij keek naar de hoge overkapping van dit hypermoderne station, rook de geuren van de vette broodjes van de plaatselijke Kiosk en schrok van het vertreksignaal van de trein waar hij zojuist was uitgestapt. De deuren klaptten dicht en niet veel later zette de trein zich in beweging en liet hij Oleg achter. Hij staaarde voor zich uit, over de sporen. Treinen die kwamen, gingen en stilstonden. Passagiers. Weer een omroep. Een schoonmaakploeg. En het was warm voor de tijd van het jaar. Welk seizoen dan ook, Oleg wist dat hij nooit zou kunnen wennen aan het Nederlandse klimaat. En waarschijnlijk was hij al laat. Hij vouwde het A4tje uit en keek nog een keer naar de boodschap... en vervolgens op de klok. Het was half 9... En hij moest over een uur op zijn afspraak zijn. Het probleem echter was dat zijn afspraak plaats zou moeten vinden op een geheime plek in de Europoort. Hij stond nog steeds op het station, op nog altijd hetzelfde perron; als een vreemdeling die steeds sneller zou gaan opvallen.

Henk

'Godverklere...' zuchtte Henk toen hij om 6 uur 's morgens wakker werd gemaakt door zijn wekkerradio. Hij had een kater en hij leek zowat te verbroeien in zijn camper. Aan een lijn hing was, de keuken was een ware ramp en op de tafel stonden blikken bier en een pick up.

Henk was geen zwerver, maar had voor dit leven gekozen. Hij was geboren op 1 mei 1953 in een dorp dat door de Rotterdamse haven was opgeslokt. En in feite stond hij met zijn camper in diezelfde voormalige regio. Op deze plek kwam toch geen hond.

Henk had een kaal hoofd, met plukken grijs haar langs zijn slapen en een snor, was vrij dik en daarnaast kreupel. Hiervoor leidde hij nog een vrij burgerlijk leven. Hij ontmoette de liefde van zijn leven in 1979 en ze trouwden in 1983. Hij had drie zoons. In zijn arbeidsleven was hij machinist van goederentreinen, vaak met Kijfhoek als startpunt. Hij zat rechtovereind in bed. De wekkerradio deelde zijn nieuws over Oekraïne en eindigde bij het weerbericht; die vertelde dat het een warme dag zou gaan worden.

Henk zuchtte en veegde het eerste zweet van zijn voorhoofd af. Hij stapte uit bed en pakte zijn wandelstok.

Meteen de deur en de ramen open doen.

De drankwalm en andere stank kon hij inmiddels niet meer ruiken.

Zijn camper stond op een verlaten plein, onder een windmolen, naast de Maas, de fabrieken, schoorstenen, containervelden en havenkranen in het uitzicht. Permanent gekolder van de meeuwen.

Henk kneep zijn ogen tot spleetjes om aan het nieuwe daglicht te wennen.

Aan de andere zijden was een desolaat stuk grasveld, met hier en daar enkele overblijfsels van zijn oude dorp. Al was dit nu niets meer dan een klein stuk braakliggend terrein.

Een kleine tien minuten later ging Henk in zijn onderbroek en met een kop koffie naar buiten om op zijn tuinstoel te zitten. Hij draaide een sigaret en stak die op.

Hij had zeeën van tijd. Hij had zijn pensioen... maar wat zou hij vandaag gaan doen?

Toen hij klaar was met ontbijten liep hij naar zijn tafel om daar het briefje weer eens tevoorschijn te halen.

Een moordlijst met de platen die hij nog moest hebben.

Hij ruimde eerst maar eens die gigantische zooi op. Hij schoof de blikken en andere rommel in een vuilniszak en deze gooiden hij in de Maas.

De meeuwen vielen meteen aan en in een grote groep pikten ze in op de drijvende zak. Het milieu werd er niet beter op.

Hij ging terug naar de camper om zich om te kleden. Douchen? Och, zoveel aantrekkingskracht had hij toch al niet...

Hij stapte in zijn crocs, deed een ketting om waarop het kruis ondersteboven hing en sloot de boel achter hem af.

Zijn verdere vervoersmiddel bestond uit een booster, gehuld onder een zeil.

Hij trok deze eraf en nam op het apparaat plaats. Hij startte het ding en begon te rijden.

De route kon hij inmiddels dromen maar de voor hem zo bekende plekken uit de jeugd waren in een grote slag veranderd. Hij weet nog waar de bakker was en het huis van zijn grootouders... de kleine haven, het café.

Maar daar was de haven overheen gebouwd. Daar waar vroeger de bekende weg was reed hij nu langs het rangeerterrein.

Gelukkig was de weg naar zijn bestemming al met al niet te

ingewikkeld.

Hij stak een spoorwegovergang over die in één spoor dwars over de weg heen ging en op de industrieweg, langs de bedrijven, langs de schutting met daarachter de diagonaal omhoog stekende havenkranen en schepen. Het geluid van de meeuwen, doffe geluiden van containers of andere goederen die op een plateau geplaatst werden.

Dit hele stuk haven... Genoeg ruimte, maar het was niet genoeg. Zijn dorpje moest ook opgeslokt worden, terwijl er in die veertig, vijftig jaar weinig voor in de plaats is gekomen. Genoeg ruimte om vrij anoniem met zijn oude camper te verkassen.

De weg van het industrieterrein leek oneindig te zijn, maar dat was Henk gewend. Terwijl hij de besturing onder controle hield haalde hij een sigaar tevoorschijn en stak hem op.

Dat hij in zijn hoofd bezig was deed de tijd versnellen. Hij reed langs de grote vierbaanse weg op het fietspad, de Doklaan om precies te zijn, de Maas aan zijn linkerkzijde en in de verte zag hij de eerste appartementencomplexen. Aan zijn rechterzijde denderde er een rangeerlocomotief van de 600-serie voorbij met twee tankwagons.

Na verstreken tijd reed hij een woonwijk in en zette hij zijn koers op de loopbrug van de watertaxi.

Hij gooide zijn sigaar in een struik en keek de Maas, waarop de skyline van de stad zelf, de Euromast en de arriverende watertaxi trilden door de temperaturen.

Het vaarttuig meerde aan en het luik ging met een piepend geluid naar beneden. Henk zette zijn booster in beweging en reed het dek op.

Hij had altijd een vredig gevoel als hij het water overstak. Het had bijster iets jeugdigs en avontuurlijks.

Eenmaal aan de overkant zette hij zijn tocht voort om het hele

stuk over de Maashavenkade te rijden. Het kwam dichterbij.
De route was een fluitje van een cent.

Het appartementencomplex aan de kade. Wie is er wakker en wie ligt er nog in zijn of haar nest te ronken? Sommigen hadden hun balkondeur al open staan; uit sommige van die openingen hoorde hij muziek.

'Bwwruuh...' gromde hij. 'Iedereen vermoordt de muziek...'
Reggaeton, yuppenhiphop...

Hij sloeg af naar de Brede Hilledijk en het bruisende leven nam toe. De flatgebouwen, sommigen in aanbouw onder de armen van de torenkramen, graffiti op de muren van een parkeergarage, en de luchtbrug van de metro, waar een RET-stel net tot stilstand kwam bij de plaatselijke station... de Jumbo. Dat was zijn eerste bestemming. Hij parkeerde zijn booster en liep via de schuifdeuren naar binnen. Hij liep meteen door naar de drankafdeling om twee blikken Dors te halen. Hier kon hij wel eventjes mee vooruit.

Op zijn booster trok hij een blik open, en terwijl hij met een hand stuurde, werkte hij met zijn andere de blik naar zijn mond.

Of er eens een handhaver of politie voorbij zou komen, het zou hem een worst zijn.

Over de Hillelaan, naast de luchtbrug van de metro, werkzaamheden, verkeersdrukte, de warmte en het vrij lauwe bier negerend. Afslaan op de Posthumalaan, het stadshart in ogen krijgen en vervolgens de Maas oversteken via de Erasmusbrug. Trams die voorbij zoemen. Nogmaals het verkeer... en de drukte die geleidelijk toe alleen maar versterkt. Zijn blik dors was leeg. Hij kneep het blikje in en gooide die in het mandje van zijn booster. Hij keek even omhoog, naar de top van de brug, volgde met zijn ogen de spijlen en reed het centrum tegemoet. De massale drukte rondom de Cool. De

mensenmassa die zich al sterk maakte tegen de nieuwe waarschuwingen van het weerbericht.

Henk pufte. Hij had nog niet ontbeten ook. Met zijn scootmobiel draaide hij naar de marmeren tegels van de voetgangerzone en belandde hij op de Lijnbaan.

De dagjesmensen ondergingen hun winkelritueel, de kraampjes en de eettentjes deden hun geuren verspreiden, zwervers bedelden en muzikartiesten, waaronder een Surinamer met een set steeldrums wilde sfeer maken, maar speelde constant hetzelfde deuntje.

Henk stopte bij een Surinaamse toko om daar een broodje zoutvlees te halen. Het gesprek met de verkoopster verliep in het begin nog verwelkomend, maar werd daarna al snel ongemakkelijk.

Hij besloot om het broodje maar mee te nemen en stapte wederom op zijn scootmobiel.

Op het Binnenwegplein stapte hij van zijn scootmobiel af om op een zitplaats het broodje te nuttigen. Daarna veegde hij zijn handen schoon met een servet en stapte hij weer op de scootmobiel.

Hij verliet het plein, stak de Karel Doormanstraat over en reed tussen de menigte door op de Oude Binnenweg.

Hij keek op zijn horloge... Dit tijdstip en het hele centrum stroomde vol. De cafés werden geopend, de eigenaren stelden de terrassen op en ondanks hij al vrijwel zijn hele leven hier woonde leek hij nog altijd een vreemde te zijn voor wie hij ook onderweg tegenkwam.

Hij passeerde het standbeeld van de kabouter met de buttplug in zijn hand, de trams namen de bocht bij de Eendrachtsplein, hij wachtte voor het tokkende rode stoplicht, die zijn getok versnelde toen het op groen sprong.

Weer in beweging met die scootmobiel!

Over de stoep van de Nieuwe Binnenweg, langs de terrassen van Café Stalles en Rotown die de eerste klanten ontvingen... en verder.

Hij keek nog een keer naar de weg; veronderstellend dat hij nog in zijn jongere jaren was. Maar inmiddels waren zowel de trams als de auto's allang al de tijd vooruit. De gebouwen zouden nog wel enig sporen van die tijd moeten hebben. Bij de gebouwen stond de tijd nog wel stil, bij de infrastructuur niet... en ook het feit dat hij op een scootmobiel zat en, ondanks dat hij in zijn hoofd nog jeugdig en fit was, zijn lichaam tegen begon te werken, gaf hem opnieuw de bevestiging om er niet meer om heen te draaien.

Hij was oud.

Maar als hij die scootmobiel niet had.

Maar nu voelde hij zich weer die jeugdigheid, het verlangen van een kind dat geld heeft gekregen om iets leuks uit te zoeken.

In de bocht van de Nieuwe Binnenweg bevond het zich.

No Milk Today.

Een platenwinkel gerund door de zekere Lex. Hij kende Lex nog als broekkie.

No Milk Today; een tweedehands platenzaak. Voor het pand stond een Mercedes Benz T1 busje met het logo en in de etalage stonden voornamelijk collectors items tentoongesteld.

Een Oekraïense vlag hing uit.

Tien uur 's ochtends. Hij was keurig op tijd. Lex draaide net de deur open en trok een flapbord naar buiten.

'Goedemorgen Lex!'

'Ah, Henk... goedemorgen. Wees welkom als eerste klant vandaag.'

Henk smoorde een plezierig lachje. Hij parkeerde zijn

scootmobiel voor de gevel, pakte zijn stok en kroop er vanaf.

Op dat ogenblik kwam er een jongeman van Surinaamse afkomst aangefietst en stopte voor het pand.

'Terry...' zei Lex. 'Net op tijd jongen.'

'Ja sorry...'

'Je bent twee minuten op tijd.' zei Lex 'Terwijl je negen van de tien keer al twintig minuten op tijd bent.'

Correctie: het moest nog tien uur worden.

Ze liepen het pand binnen. Henk volgde hen terwijl hij zichzelf steunde met de wandelstok.

De kassa was helemaal klaargemaakt, alles stond aan... er moest alleen nog even een LP uitgezocht worden als sfermuziek.

Op dat ogenblik stopte er een bus van DHL voor het pand. Een jongeman liep de zaak binnen met een steekwagen met stapels dozen.

'Ah, de nieuwe bestellingen.'

De keuze voor de sfermuziek was al gemaakt. Terry zette een singletje op de platenspeler. Het was I Will Die 4 U van Prince.

'Prince!' riep Henk. 'Zijn jullie niet goed?'

'Het kan niet altijd Zappa zijn, Henk.' zei Lex.

'Mwaah, niemand luistert... Jullie moeten gewoon allemaal naar Zappa luisteren... en dat geldt ook voor jou.'

Henk wees naar de DHL-jongen.

'Oké, dat ga ik onthouden.' zei hij.

Lex zette zijn handtekening op de tablet van de bezorger.

Chaz

'...dit was Surfing USA van The Beach Boys, een mooie opening van deze zaterdag waarin we volgens het weerbericht wel hele hoge temperaturen mogen gaan verwachten. Als de Kruup Uut Je Nest Show om 12 uur is afgelopen is het ook een mooi moment om met de korte broek in de tuin te gaan zitten. Maar zo ver zijn we helaas nog lang niet, want we hebben hier nog enkele verzoekjes staan die we niet zomaar kunnen overslaan. Summertime van DJ Jazzy Jeff staat in de wachtrij. Maar eerst is het tijd voor iets rustigers... hier is het Franse duo Air met het toch nog wel zo fijne Kelly Watch the Stars..'

Chaz besloot bij het wakker worden de Kruup uut je nest-show van de door hem bekende lokale presentator Kees Tijssen maar eens via zijn smartphone op te zoeken en werd daarbij al meteen gegrepen door deze tonen van Air. Hij liet enkele snikjes en haalde hij zijn neus op en zocht ondertussen schone kleren, terwijl het nummer vanuit zijn mobiel op de internetradio verder bleef spelen.

Kelly Watch the Stars... en vrijwel ook de rest van het album Moon Safari weigerde Chaz op een een of andere manier te luisteren. Weigeren in de zin van dat hij het album pas kon beluisteren als hij zijn leven een beetje op orde had en wat meer van de liefde mocht proeven.

Echter kwam het nummer toch wel redelijk goed binnen. Alsof hij dit toch wel even nodig had. Zeker Kelly Watch the Stars was nou net het nummer dat zo lief, schattig en melancholisch tegelijk klonk.

Toen het nummer klaar was begon de presentator Kees Tijssen wederom te spreken.

Chaz haalde voor het laatst zijn neus op en vond dat het nu wel goed zat en dat het nummer hem goed heeft toegesproken.

Het was tijd voor koffie.

Zijn appartement was nog een rommeltje. Hij trof de bierblikken op tafel. Hij was de avond ervoor eventjes in de kroeg geweest, maar wilde na afloop nog eventjes in zijn eentje met wiet en wijn nazakken bij het debuutalbum van Speedy J. Niet voor niks.

Speedy J maakte associaties los die met Rotterdam te maken hadden, simpelweg omdat de artiest een Rotterdammer was. En vandaag ging hij naar Rotterdam, om na 2,5 jaar zijn beste vriend Niels te gaan zien.

Corona had daar onder andere mee te maken...

Hij had nog lichte hoofdpijn en het werd wederom tijd om een paar flinke teugen water te nemen. Hij zette vervolgens koffie en liet de Kruup uut je Nest show verdergaan.

Summertime.

Hij opende zijn balkondeur en keek even later met een kopje koffie en een boterham over het uitzicht van de provinciestad waar hij woonde. Het spoorrails en zijn overgang, de twee torens, de huisdaken.

Nog steeds geen afbericht van Niels, dus het ging gewoon nog steeds door.

Tijdens het ontbijt zocht hij naar de nutteloosheid op internet, om er vervolgens weer snel mee te gaan stoppen. Na het ontbijt gooide hij de bierblikken weg, ging hij douchen en moest hij toch nog wel lang na gaan denken over wat voor broek en t-shirt hij aan wilde gaan trekken.

Een korte broek? Een lange broek? Meestal komen er momenten dat je spijt hebt van of je korte of je lange broek. Bijvoorbeeld als je zak gaat soppen of als het naarmate de avond steeds kouder wordt.

Net op dat ogenblik trok hij een broek uit de kast die hij al in geen jaren meer had gedragen; noch dat hij wist dat hij deze

nog had. Het was een broek waarbij je de pijpen eraf kon ritsen en hij paste nog perfect. Nu was het tijd om de trein te gaan halen.

Het stationnetje lag niet ver van zijn woning af. Inderdaad, het was nu al warm.

Toen hij op het perron stond voelde hij zich aan de ene kant euforisch, maar leken de zenuwen hem samen te knijpen.

Een beste vriend weer zien na 2,5 jaar.

Daarvoor hielden enkele keren per jaar een meet in Rotterdam, wandelen door de stad, langs de platenzaken, eten, en vervolgens verhalen opbiechten op een bankje aan de Maas, met de Erasmusbrug schuin tegenover.

Maar nu... met wat voor verhaal?

De trein kwam aan en op een stoel ritste Chaz zijn broekspijpen los en stopte die in zijn rugzak.

Amsterdam kwam dichterbij. Daar zou hij zijn overstap pakken. Na de tunnel uitgereden te zijn snelde de trein in de omgeving van de Westhavens naar Sloterdijk.

De trein minderde vaart nabij de Zaanstraat en een kleine vijf minuten later rolde hij het Centraal Station binnen.

Chaz stapte uit om vervolgens naar perron 14 te lopen. De Beneluxtrein stond klaar, maar toen hij zag dat de rijtuigen helemaal afgeladen waren met passagiers en er geen zitplaatsen meer vrij leken te zijn wachtte Chaz maar geduldig af. Hij was immers bij nader inzien nog veel te vroeg. Hij liep naar beneden, naar het stationshal om bij de Albert Heijn ToGo een pakje melk en een kaasbroodje te halen.

Eenmaal terug op het perron rolde de Intercity Direct het station binnen. Hij was, zoals alle andere keren dat hij naar Rotterdam ging met deze trein, degene die op de knop van de

deuren mocht drukken, waardoor hij meteen de rijtuig in kon wippen om een plaats te nemen op de achterste stoel links. Terwijl hij al een zitplaats had stroomde de trein helemaal vol met mensen die voornamelijk niet Nederlands spraken. Tegenover hem ging een Aziaat zitten die een uitstraling had van een tienjarig jongetje... maar overduidelijk al in de veertig was. Hij maakte een neerbuigend gebaar naar een enthousiast kind. Dat maakte Chaz wel een beetje kwaad. Zelf nooit een kind geweest ofzo?

Hij voelde zich echter wel meer ontspannen nu hij op deze zitplaats zat... en voornamelijk toen na een kleine kwartier het vertreksignaal klonk, de trein in beweging kwam om er vervolgens lang over te doen om Amsterdam achter zich te laten. Chaz keek naar de locomotief in de bochten en dacht aan deze momenten die inmiddels, door de corona en andere omstandigheden, erg lang geduurd hadden.

Hij had al die tijd naar dit moment uitgekeken. Maar dit moment behoorde zich dus nu tot het heden.

Op station Schiphol stroomde de trein grotendeels leeg.

'Zo, lekker rustig ineens...' zei de Aziaat tegen hem.

'Ja, inderdaad...' zei Arthur.

Zijn oog viel op een strompelende kleine man op het perron.

Hij leek wel dronken. Na wat getreuzel stapte hij in.

Snellend over de HSL, Chaz besloot net als die keren daarvoor van de reis te genieten. Toen hij even ging pissen en helemaal naar een verste rijtuig moest omdat de dichtbijzijnde plee defect was liep hij langs die ene verwarde oudere man, die wel iets te recht uit het raam keek.

Nadat Chaz gepist had keerde hij terug naar de plek. Die Aziaat had toch nog goed op zijn tas gepast.

Aardige vent toch wel.

Terwijl de trein over de HSL raasde, hoorde hij het housedeuntje van Ginger van Speedy J in zijn hoofd van gisternacht nadeunen.

Hij had een berichtje van Niels gekregen met de tijd waarop hij op het station op hem zou wachten.

Zijn hart klopte sneller toen hij Rotterdam aan de horizon zag opdoemen. De bekende gebouwen; een stukje van het Erasmusbrug, de Euromast, het gebouw van de Nationale Nederlanden.

De trein ging nog een lange tunnel onderdoor, minderde vaart toen hij dichterbij het station kwam.

Om vervolgens het station binnen te rollen. Chaz stapte uit en liep meteen door naar de roltrap naar beneden. Dit station en dan ook voornamelijk het stationshal... Alsof corona nooit bestaan heeft. Hij liep naar de uitgang en trof Niels daar bij de Hema. Hij checkte uit, haalde zijn armen uit elkaar om Niels vervolgens een flinke omhelzing te geven.

'Gozer!' zei hij vol weemoed.

'Chaz...'

Nogmaals... Dat was lang geleden. Ze liepen via de hal met het puntdak naar de uitgang. Chaz nam een snuif adem.

'Zo, even na die lange tijd de stadssfeer opsnuiven.'

'Nou, meteen je eerste kankerdeeltjes binnen.' lachte Niels.

En zo raakten ze met elkaar aan de praat alsof die 2,5 jaar maar uit enkele maanden bestonden.

De gesprekken begonnen uiteraard over de afgelopen coronatijdperk. Maar op het Kruisplein was er wederom niks van de hele pandemie terug te halen. Niemand droeg mondkapjes, de verkeersdrukke was legio, de trams reden voorbij en Chaz en Niels moesten bij zo'n klingelend waarschuwingslicht eventjes voor dit stadsvervoersmiddel

wachten.

Ze liepen via de Westkruiskade, langs de Chinese en Koreaanse toko's en onder de gebouwen van de drukte naar de rust op de Gouvernestraat. Om de zoveel meter hing er een Oekraïense vlag uit.

'Mijn broer Peer moet straks weer bij ons in huis komen wonen.' zei Niels. 'Vroeger een echte klootzak, maar nu lijkt het erop alsof ik zijn ware aard ken.'

'Ja, ik weet het nog wel, dat hij zo tegen je ouders ging schelden.'

'Ja toen... Het lijkt erop alsof je pas zo'n beetje halverwege je twintigste je ouders harder nodig hebt dan ooit, terwijl je ze voorheen slechts kon schieten.'

'Klinkt bekend... Maar er was toch iets met zijn vriendin.'

'Vrouw... Ex-vrouw inmiddels. Een dag nadat ze getrouwd waren vertelde ze dat ze al twee jaar een affaire met een andere jongen had.'

'Jezus... Moet je aankomen met dat MeToo-gezeik, terwijl die wichten het ook allemaal achter de elleboog houden.'

'En het viel ook helemaal niet op bij haar. Altijd heel vriendelijk en spontaan... Het leek echt alsof Peer zijn rust had gevonden...'

'Ja, en dan er nog van moeten bekomen. Hoe lang waren ze al samen?'

'Drie jaar bijna...'

'Nou...'

'En hoe is het met jouw broertje?'

'Tsja, die doet al twee jaar helemaal niks, heeft zijn kamer verduisterd en ligt alleen maar in zijn bed. Zelfs in deze hitte.' Ze bereikten het einde van de straat en de Nieuwe Binnenweg doemde op aan de horizon.

'Hoe had dit dan kunnen gebeuren?'

'Ik weet het niet. Mijn broertje heeft de maatschappij gewoon teveel door, zegt hij. Vroeger was hij nog erg ambitieus en kon hij zo met een waslijst komen met wat hij later wilde worden. Maar blijkbaar geven ambities alleen maar straf.'

Ze sloegen de Nieuwe Binnenweg in. De verkeersdrukte nam weer toe, trams reden voorbij...

Ze liepen net zo lang door tot ze bij de bocht waren.

'We hadden eigenlijk wel twee straten later kunnen nemen.' zei Niels. 'Ik was er ook even niet met mijn hoofd bij.'

Want op de hoek naar de Van Speykstraat bevond zich de plek waar ze heen wilden.

'Ja, twee straten verder en we liepen er rechtstreeks op af...' zei Chaz.

Ze arriveerden No Milk Today.

Uit de openstaande deur klonk bluesmuziek en toen Chaz en Niels de zaak binnenliepen roken ze die fijne mufte vinylgeur. De zaak was met liefde ingericht.

Het was nog een vrij groot pand met een gigantisch assortiment aan platen en cd's. Een koffiecoper. Vele posters aan de muur, platenhoezen in lijsten, enkele types die in de bakken bladerden, en een oude gezette man met snor en wandelstok die met de eigenaar en zijn medewerker praatte.

De eigenaar heette Lex. Iemand die Niels heeft leren kennen in de tijd dat Chaz eventjes uit het zicht was. Zijn medewerker heette Terry.'

De oude man achter de kassa kende Niels ook. Het was Henk, hij was weer eens op jacht naar Zappa-platen.

'Je weet wat Zappa toen gezegd heeft: You Only Inn it for the money... en daarmee had Zappa gewoon gelijk. Maar niemand luistert... terwijl Zappa het al luid en breed voor ons heeft voorgekauwd. Al die stommelingen ook... dan vraag ik of ze de documentaire van Zappa al hebben gezien... "Nee, ik heb het

nog in de wachtrij... Ik kijk het terug op uitzending gemist... Het duurt bijna drie uur" ... Gewoon omdat ze het niet willen snappen en geen greintje geduld hebben... de simpele zielen.' 'Hey Niels...' zei Lex.

Lex was een man van rond de vijftig. Wel lang blond haar en nog vrij dikke lippen. Overduidelijk kon je aan deze man zien dat hij vroeger in zijn twintiger jaren geïnspireerd was door de platen van Van Halen, Whitesnake of Vandenberg.

En je zit er ook slechts een millimeter naast... zo in de zin van dat hij niet alle platen van Van Halen, Whitesnake of Vandenberg goed vindt.

Van Vandenberg zijn laatste waarmee hij na bijna een halve eeuw nog meer op de proppen kwam in 2020.

Bij Whitesnake was 1987 nog een uitstekende album, daarna ging het bergafwaarts.

Van Halen hield het nog uit tot begin jaren 90.

Lex straalde de twintiger in de jaren 80 uit; zij het als een tevreden veteraan. Hij zou nog wel eens de Jonathan of Steve uit Stranger Things kunnen zijn geweest, of die ene losbandige rocker die niet vies is van een kroegrelletje in de tijd dat er nog geen smartphones waren. Hoogstwaarschijnlijk zou hij ook een beachboy zijn geweest, met de dito zomerse jaren 80-hardrock klanken op de achtergrond. Alleen dan wel zonder palmbomen en sportwagentjes. Maar daarnaast was hij ook in zijn kinderjaren erg geïnspireerd geraakt door de muziek van zijn ouders. Namelijk de artiesten en zangers uit de jaren 60 en 70. En ja, Zappa vond hij ook wel leuk.

'Hé jongelui...' zei Henk.

'Yo...' merkte Terry op.

'Kijk eens wie we daar hebben.' zei Lex.

Chaz stelde zich aan zowel Lex als Terry en Henk voor.

Handen schudden mocht weer.

'Zet toch eens wat van Zappa op.' zei Henk. 'De jongelui moeten het ook leren.'

'Nou, ik heb hier heel toevallig Shut Up and Play...'

'Jaaa, opzetten die handel! Weg met die Prince... Dat is een mietje!'

Ze gingen buiten voor het portiek zitten. Lex had een uitklap tafeltje en enkele stoelen. Het was momenteel nog rustig qua klanten. Ze keken naar het leven op de Nieuwe Binnenweg. De klanken van Frank Zappa kwamen via de deur naar buiten en Henk begon met zijn armen gitaarbewegingen na te doen. Voor hem op tafel stond een halve liter Dors bier, naast het tasje gekochte platen.

'En niemand... maar dan ook niemand kan de tonen van Zappa naspelen...' zei hij. 'En dat terwijl talloze artiesten coveren van de klassieke muziek. Dus die componisten waren helemaal niet uniek... Zappa heeft dat na al die eeuwen toch wel weten te overmeesteren.'

'Ja...' zei Lex. Hij nam een slok van zijn koffie.

Plotseling keek Henk op zijn horloge.

'Oh... Zo laat alweer? Ik moet verder.'

Hij pakte zijn blik Dors en zijn tas met platen en verliet het pand. De tas met platen en zijn wandelstok in zijn hand houdend. Het ging zonder moeite.

Ergens wel beter dat hij vertrok. Hij had zijn eerste blikjes bier al op, ook al was het nog zo vroeg... en dan moest hij in het middelpunt staan en ging het alleen maar over Zappa...

Nouja, niet alleen Zappa.

Steely Dan, Lou Reed, Suicide....

Maar hij was wel het middelpunt. Een klant met zijn charmes maar ook met zijn minpunten.

Hij stapte op zijn booster en nam afscheid.

Nu kregen eindelijk Chaz en Niels de kans... en kreeg Chaz de kans om zichzelf echt voor te stellen en bloot te leggen.

'Sinds enkele maanden ben ik echt volmondig op zoek naar oude muziek... Muziek die ik vroeger via mijn ouders heb leren kennen. Sommige albums had ik al meer dan tien jaar niet meer gehoord en sommige oudjes ontdek ik pas.'

'Altijd leuk.' zei Lex. 'De jeugd die de oude meuk herontdekt.'

'Ik ben nu bezig om voornamelijk alle vroegere albums van The Stranglers in huis te halen. Black & White ontdekte ik pas voor het eerst toen ik veertien was, in die wonderwitte late winter in maart 2005 weetjewel?... en toen ik het onlangs opzette was ik echt helemaal weer verkocht. Het eerste nummer al, dat hele instrumentengekte, die sarcastische klemtonen van Cornwell. Alsof ik me weer even in die tijd waande... In 2005 bedoel ik dan hè? (Lex lachte). Dat gekke orgeltje van Dave Greenfield er altijd tussen. Jet Black die ik al kan omschrijven als een van de beste drummers...'

'The Stranglers. Ja, dat was een sensatie.' zei Lex. 'Ik heb nog albums liggen. Welke zoek je nog?'

'Feline, Aurel Sculpture en Dreamtime. Ken je de band Indochine trouwens ook?'

'Uit Frankrijk? Ja, is ook zeker leuk.'

'Ook sinds kort ontdekt.'

'Ja, Indochine...' zei Lex. 'Ik had Le Aventurier en Le Peril Jaune op cassettebandje staan. Ik luisterde het vroeger altijd in de auto als ik met mijn voormalige vriendin op vakantie naar Frankrijk ging... Willen jullie nog koffie?'

'Ja hoor...'

Lex draaide zijn hoofd naar de open deur.

'Terry... neem eens rust man... Het is stinkend warm.'

'Yo...'

Even later kwam Terry naar buiten met een blik Monster

Energy.

'Wat ik ook weer had beluisterd was Angstlos van Nina Hagen. De euforie en de drang naar verliefdheid die ik voelde bij de laatste drie nummers van die plaat. Ik ging al met spanning op Discogs kijken, maar daar blijkt dus dat de Duitse versie nooit op CD is verschenen. Slechts de Amerikaanse versie Fearless, maar Nina Hagen die de nummers die van origine Duits zijn in het Engels gaat zingen... ik kan er geen vijf seconden naar luisteren. En Lorelei staat er niet op, Newsflash niet... Ik zit er echt nog steeds van te balen.'

'Toch maar een pick up gaan kopen.' zei Lex. 'Nee maar net als de Engelse versies van Kraftwerk...' zei Lex. 'Waardeloos! Maar Nina Hagen... Ja, die is nu bekeerd tot de lieve heer, blijkt.'

'Echt waar?'

'Ja... De enige uitweg denk ik. Maar... Kereltje ik ken je pas en je komt met een stortvloed aan muziknamen uit mijn jeugd.'

'Ik heb een aparte opvoeding gehad vroeger...'

'Apart? Eerder uniek. Ik hou wel van jongelingen die met allemaal namen van vroeger pronken. Heeft men ook aan Youtube te danken waarbij je met een paar muisklikken alles kan vinden wat je wilt. Vroeger moest je er net mee in aanraking komen... een artikel moest je raken of je moest een bepaald nummer toevallig in een platenzaak horen.'

'Tot aan de meest vaagste shit aan toe. Ken je trouwens Speedy J?'

'Tuurlijk ken ik die, dat was mijn buurman geweest...'

'En vannacht had ik nog eens in al die jaren Ginger van Speedy J opgezet...' zei Chaz.

'Die had ik toevallig gister nog uitgepakt. Onze Rotterdamse held.'

Hij liep naar binnen om de jamsessies van Frank Zappa stop te